



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2397/2021
15.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Зарић, адвокат из ..., против туженог ББ, са седиштем у ..., кога заступа Немања М. Срзентић, адвокат из ..., ради утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 767/20 од 14.04.2021. године, у седници одржаној 15.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 767/20 од 14.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2684/2018 од 15.11.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је код туженог РФ ПИО, са седиштем у Београду, засновао радни однос на неодређено време, почев од 18.06.2018. године, на радном месту "виши референт за административне послове" у Одсеку за опште административне послове – писарница, Одељење за опште и техничке послове, Сектор за правне и опште послове. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде штете због неисплаћене зараде за период од 03.07.2018. године, до 23.07.2018. године, исплати 22.684,05 динара, са каматом од 15.08.2018. године до исплате и да у име и за рачун тужиоца на наведени износ уплати припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Републичком фонду за здравствено осигурање и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање; док је захтев за исплату већег износа и уплату доприноса по истом основу за тражени период, одбијен. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка од 147.980,00 динара, са каматом од наступања извршности пресуде до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова од 15.11.2019. године као дана пресуђења до наступања извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 767/20 од 14.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу и одлуци о трошковима поступка. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 18/2020), и нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП-а, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а није основан ревизијски навод да је учињена битна повреда у другостепеном поступку, обзиром да образложење побијане пресуде садржи оцену битних жалбених навода.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог почев од 24.05.2016. године, непрекидно радио на истоврсним пословима по основу више закључених уговора на одређено време и анекса уговора о раду, ради замене одсутног радника или због повећаног обима посла, када му је побијаним решењем туженог од 29.06.2018. године, отказан уговор о раду, а радни однос престао закључно са 02.07.2018. године. Након уручења наведеног решења тужилац је наставио да ради код туженог у складу са устаљеном праксом све до 23.07.2018. године. Први уговор о раду на одређено време од 21.07.2014. године, био је закључен до повратка на рад привремено одсутне запослене ВВ, а касније је дана 16.05.2016. године, закључен нови уговор о раду на одређено време за период од 24.05.2016. године до 23.11.2016. године. Према свим закљученим уговорима и анексима уговора о раду, тужилац је био распоређен на радно место вишег референта за административне послове, Одсек за опште административне послове - писарнице, Одељење за опште и техничке послове, Сектор за правне и опште послове, осим по уговору о раду од 24.05.2018. године, према коме је био распоређен на место референта за административне послове у архиви, Сектору информационих технологија, Одељењу за архивирање документације, Одсеку за архиву послова у дирекцији и то до повртка запосленог ГГ. Из исказа тужиоца и саслушаних сведока утврђено је да је тужилац све време код туженог обављао истоврсне курирске послове – експедовање поште, гурање колица, паковање тешких пакета, ношење истих на пошту, подизање поште (за шта је имао пуномоћје и печат за подизање поште), а да никада није обављао административне послове у архиви, на којима је само формално био распоређен. Такође је утврђено да је тужилац и након 02.07.2018. године, наставио да ради код туженог све до 23.07.2018. године, а да висина његове зараде за 15 радних дана у јулу месецу 2018. године износи укупно 22.684,05 динара.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови закључили да су у конкретном случају наступиле материјално-правне претпоставке за преображај радног односа заснованог на одређено време у радни однос на неодређено време, због чега је усвојен тужбени захтев тужиоца.

Наиме, до преображаја радног односа на одређено време, у радни однос на неодређено време долази по самом закону када се испуне услови из члана 37. Закон о

раду ("Службени гласник РС", бр. 24/2005...75/14). Према наведеној одредби послодавац и запослени могу да закључе један или више сукцесивних уговора о раду на одређено време на истим пословима, чије укупно трајање непрекидно или са прекидима краћим од 30 дана, не може да буде дуже од 24 месеца (осим замене одсутног радника). Ако послодавац и запослени закључе уговор о раду на одређено време по истеку тог рока на истоврсним пословима, стичу се услови за прерастање радног односа у радни однос на неодређено време, ако запослени настави да ради најмање пет радних дана по истеку рока за који је засновао радни однос.

Тужилац је са туженим у периоду од 24.05.2016. године до 23.05.2018. године, закључио више сукцесивних уговора о раду на одређено време по којима је формално обављао послове вишег референта за административне послове, а дана 24.05.2018. године, закључио је уговор о раду на одређено време ради замене привремено одсутног запосленог ГГ, којим је формално распоређен на место референта за административне послове у архиви. Решењем туженог од 29.06.2018. године, тужиоцу је отказан уговор о раду, а радни однос престао закључно са 02.07.2018. године али је тужилац све до 23.07.2018. године, наставио да ради. Од ступања на рад тужилац фактички обавља истоврсне курирске послове – експедовање поште, гурање колица, паковање тешких пакета, ношење истих на пошту, подизање поште.

Како је тужилац од 24.05.2016. године, непрекидно код туженог радио на истоврсним пословима то се истеком 24 месеца и 5 дана (31.05.2018.године) активирало правило о преображају радног односа из члана 37 став 6 Закона о раду, како то правилно закључују нижестепени судови. О датуму заснивања радног односа на неодређено време правилно је одлучено у оквиру постављеног тужбеног захтева. Закључивањем уговора о раду на одређено време са тужиоцем (од 08. и 18.06.2018. године) ради замене одсутног радника и фиктивним распоређивањем тужиоца на послове референта за административне послове у архиви, тужени послодавац је покушао да изигра правило о временском ограничењу рада на одређено време из наведене одредбе.

Осталим наводима ревизије (о истеку преклузивног рока), понављају се жалбени разлози који су били предмет правилне и потпуне оцене другостепеног суда и не доводи се у сумњу правилност примене материјалног права, па је Врховни касациони суд на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**